

Зоран Хр. Радисављевић

Ч Е К А Њ Е

*„Ноћ сувише велика за моје звездано чело
У неким шумама црним непознатим
И дрво је рекло немој Јутро моје бело
Име ти своје остављам кад не могу да се вратим“*

(Б. Миљковић)

Ресторација железничке станице пуна људи. Јарослав се једва проби до стола за којим је седео Никодије. Столњак ужасно прљав. На средини повелика рупа од цигарете која је испала неком сањивом госту. Дим са Никодијеве цигарете иде право на Јарослава. По неком неписаном правилу дим увек иде на непушача. Изнад њихових глава, тамо где се скупља дим од свих цигарета, паук — крсташ прави своје ремек дело.

Драгутин трчи од стола до стола. Разноси пиће, љубазно се смешећи свима. Али људи га ипак не воле. Прочуло се у граду да је хомосексуалац и да зато не може да добије боље конобарско место.

Смрде неопрана тела. Многе главе, загњурене у руке, дремају по столовима. Необијани Албанац спава седећи, отворених уста. Неколико Словенаца, у војничким униформама без чинова, пију вино и гласно причају о некој девојци из Конарева коју су имали. Једна трудна Циганка тражи свом будућем детету оца.

Борка Мушкарача игра симултанку. Дође до стола за којим седе Јарослав и Никодије да и ту повуче који потез. Јарослав наручи пиће.

— Каког сам мушкарца прошлу ноћ имала. У целој Србији нема још један такав. Попили ми те вечери овде четири туре, све он платио, па отишли код мене. Што је то био провод! На крају ми дао три црвендаћа. Фини неки господин. То је бре мушкарчина. А не ови данашњи. Једанпут или ниједанпут. Све ти је то импотентно. Само се љубе по парковима са оним њиховим госпођицама Дудл. А кад треба не могу. Нису у форми. Превише попили. Миро Касапин је могао да попије пет литара вина и опет може.

Сат је показивао 01.27. Воз је сваког часа требало да стигне. Јарослав изађе напоље.

— Овај опет оде пред воз?

— Опет.

— Је ли богати Никодије, ал да ми поштено кажеш, јел пропустио он који воз за ове две године?

— Колико ја знам није. Прошле године, када је оно био у Диспанзеру, увече је бежао преко жице, па пругом на станицу. Сачека воз и онда се врати.

— Па јел он упамет? Докле он мисли тако! Зна ли он да је та његова госпођица Дудл мртва и да се никада неће вратити? Несрећа била. Искочио воз из шина. Изгнули бре, толики људи. Није само његова Србислава.

— Зна он све то.

— Па?

— Србислава је постала његова религија. Ови гарави возови његов олтар. Ово прљаво место његово светилиште. Сваке вечери он долази овде на своју вечерњу мису. Он је верник. А вернику не дирај у веру.

Небо се стегло око станичне зграде као учкур око гађа. Кроз тај узани отвор само црnilо и нека досадна киша. Јарослав се заклони испод старе тополе. Са једне гранчице вода се слива и капље му право за врат. Помери се мало напред. Угледа тазу читуљу. Мија Сарић, новинар — уредник. После краће болести преминуо је 23. јула 1977. године у својој 54. години живота. Сахрана ће се обавити у понедељак 25. јула на краљевачком гробљу у 15 часова. Заусти да каже „Одморио се...“, ал' не рече ништа. Био је нервозан. Није знао шта ће са рукама. Да пушти, сада би запалио цегарету.

Пође низ пругу. Све је мирно. Са стадиона се не чује галама. Помисли како већ дуго није ишао на утакмице и како би могао да оде једном да види како играју данашњи младићи у „Слоги“. Засмрде нужник. Био је толико прљав да у њему нико није вршио нужну, а опет нису га чистили баш зато што у њему нико не врши нужду. Удари јача киша и он пође у чекаоницу. По поду разбацане ствари. По клупама сложене људске трупине. Смрад готово исти. Јарослава прође воља за фудбалом.

Поново изађе напоље. Киша је престајала. Један железничар му рече да воз касни четрдесет минута. Његов воз касни две године и четрдесет минута. Крену према ложионици, тој старој уседелици, да је пита може ли се стићи нестигнуто као што се воли невољено.

У даљини примети светло локомотиве. Страшни кишлоп се приближавао. Око му је постајало све веће. Тужњава све јача. Метална животиња прогута све прагове пре него што стаде. То је воз којим је пре две године требало да стигне његова Србислава. Вечерас је, као и синоћ, полупразан. Није много путника изашло у Краљеву. Један господин истрча на чесму да захвати воде. Његова дебелина госпођа стоји на прозору вагона и пожурује га. Однекуд се створи поред Јарослава неко мокро куче. Стресе се и добро га испрска. Јарослав га помилова.

— Нема наше Србиславе ни вечерас.

Крену поново у ресторацију. За њим крену и оно куче. Борка Мушкарача је била већ прилично пијана.

— И кажем вам ја. Какав је то мушкарац био. Тај шофер из Рашке. Драгутине, још једну туру за овај сто. Ја плаћам.

Драгутин окреће главу. Неће да је чује.